

PESMI

Blaže Koneski

PEPELKA

Najprej sem zaživel v sanjah vaške sirote,
ki jo je mačeha mrzila. Pregarjana Pepelka.
Mati moja. Kako sva si daleč, kako sva si blizu!

Dojili so me, nebogljenca, na njivi, v brestovi senci,
med žetvijo v senci snopa.

Mati moja, kako sva si daleč, kako sva si blizu!

Nosim te, kot si me ti nosila, težka,
in še prgišče našega kmečkega zraka v prsih tiščim
— do bolečine.

Mati moja, kako sva si daleč, kako sva si blizu!

LJUBEZEN

Zarinili so mi kolec v srce,
mnogo rok je tiščalo, da bi se bolje zasadil.

Potem so rekli:

»Čakaj, da ozeleni!«

VOLK

Psi so nemirno zastrigli z ušesi
in zacvilili.

Hrti so zapraskali s kremplji
po mrazu, osvetljenem od mesečine.

Nekje blizu prihuljeno lazi
senca volka ljubezni.

Nekdo krikne:

Daj ga, po njem, drži ga!

Zasopel od bega obstane,
da zajame sapo.

Oddaleč se čuje njegovo zavijanje:

Au, auu, auuu!

To pomeni: še pridem.

To je opis običajne noči
v premrlem gozdu mojega srca.

ZALJUBLJENA DEKLETA

Njihova lica so nežno osenčena,
ko da pada nanje senca prozornega listja
in jim obraz neopazno podaljša.
Njihove oči so velike, zamišljene in vlažne,
ko da se boje, da jih kdo nepričakovano preseneti.
Tako lahko sklonijo čelo,
da se dotaknejo ustnic ljubljenega,
ki se jim zazde kot krilca metulja
obstalega na travici — trenutek preden odleti —
in travica se skloni.
Takrat izprožijo roke v objem
obupno drzno, slepo in neizbežno
kot vesla v razpljuskano morje,
pred katerim nehote zamižimo.

Moj bog, ali sem res nekoč doživel vse to?

TOREADOR

Dolgo sem čakal na besedo toplo,
da pride kdo, ki me resnično ljubi.
Sovraštvo, bik, izzivajoč, tvoj rog,
se leta dolgo že ta roka trudi.
Izmučil že me divji je pritisk,
in v žilah topa ravnodušnost lazi.
Sovraštvo, bik, če spraviš me na tla,
le poteptaj me, s parklji čezme gazi.

SLOVO OD PARIZA

Šel sem z dlanjo čez hrapavo kožo zidu
in rekel: Zbogom, umiraj počasi.
Prislonil sem roko k ograji parka
in rekel: Zbogom, umiraj počasi.
Pobožal sem, kot po naključju, kuštravo zeleniko
in rekel: Zbogom, umiraj počasi.
Šel sem z očmi čez nebo, slepeče sinje,
in rekel: Zbogom, minevaj počasi,
jaz bom ohranil tvoj spomin.

VODNO

Na nekem predjesenskem bregu na Vodnem,
ovitem v milo sonce in dišečo tišino,
ležimo trije v znak, v nebo zazrti —
tri nekdanja telesa,
ki že zgubila so svojo svežino.

Toplota zemlje je dobrotljiva
in nič nimajo proti nam akacije, ki se sušijo —
in ta mila sinjina, vse bolj spokojna v višavi
in vse bolj daljna tam doli,
nam nosi pogled in modre lise ga meglijo.

In že smo zlití z njim, iztrgani
teži, ki nam upogiba ramo —
zasledujoč v brezkráj vijoličasti odtenek,
ki obeta, da vse preprede
z otroško modrostjo, na novo doživeto in nasmejano.

A nitka se tanjša in brez bolečine pretrga
in nekaj nas pred skrivnostne dveri nenadno postavi,
prepuščene milosti predjesenskega sonca,
ki vsakogar razume
in ki z uteho zdravi.

Takrat izmenjamo dve, tri navadne besede,
ki vračajo k zemlji in ne zvenijo globoko.
In smo zadovoljni, ker lahko potrepljamo
hrbet zrelega brega
z roko.

A ko gremo nizdol, je sonce že na zahodu
in vsa okna v mestu pod nami imajo bleščeče zenice
in, polni poguma, lahko stopajo po poti naši koraki,
in mi vemo, da nosimo tja dol dobroto
kot nekđaj, ko smo bili še mladi zanesenjaki.

Prevedel Ivan Minatti